

Arrest

nr. 273 250 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E. I. (..) Voorna(a)m(en): A. (..) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (..)1996 Geboorteplaats: Nador
Identificatienummer in het Rijksregister:2 xxxxxxxxxxxx
Verklaart te verblijven te: (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 17.03.2020 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 30.09.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg H. I. (..) (xxxxxxxxxx), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet te zijn geweest op 11.02.2021. Er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 16.02.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren. Die ambtshalve afvoering werd op 07.09.2021 gefinaliseerd. Sedertdien heft betrokkene geen officieel verblijfsadres meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 06.09.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.11.2021. Betrokkene maakte daarop de volgende stukken over:

- F-kaart betrokkene
- EID referentiepersoon
- Brief van de referentiepersoon m.b.t. relatieverloop
- Medisch verslag Reval m.b.t. de referentiepersoon
- Elektronisch verslag dr. P. LOOS m.b.t. de referentiepersoon

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Voor wat de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet voldoet aan het uitzonderingsgeval onder 1°. De wettelijke samenwoning werd aangegaan op 16.03.2020. Betrokkene diende op basis daarvan zijn aanvraag gezinshereniging in. Reeds op 11.02.2021 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

Betrokkenen zijn dus geenszins drie jaar wettelijk samenwonend geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat het geval onder 4° betreft, lijkt betrokkene met de door hem aangereikte stukken te alluderen op het feit dat hij het slachtoffer was/is van een schrijnende situatie naar de zin van de wet. De stukken die worden voorgelegd vormen daar echter geen afdoende bewijs van. De referentiepersoon stelt in haar brief dat ze naar aanleiding van een misverstand verbaal agressief zou zijn geweest tegenover betrokkene. Betrokkene zou daarnaast ook bedreigd zijn geweest door haar ex-vriend. Echter kan van deze verklaringen het gesolliciteerde karakter niet worden uitgesloten. Bovendien moeten deze verklaringen in het licht van de medische problematiek van de referentiepersoon worden bekeken. Mevrouw H. (..) kampte reeds ruime tijd (zelfs al voor de aanvraag gezinshereniging) met ernstige psychische problemen, waar zij ook therapie voor volgde en frequent voor werd opgenomen in de psychiatrie. In het verslag van Reval leest men onder meer dat mevrouw bijzonder streng is voor zichzelf en de lat voor haarzelf zeer hoog legt. Het is dan ook niet uitgesloten dat de verklaringen van mevrouw het product zijn van haar psychische toestand. Die verklaringen worden overigens niet gestaafd aan de hand van vaststellingen van derden. Betrokkene diende blijkens de voorgelegde stukken nooit klacht in bij de politie, heeft nooit verwondingen laten vaststellen door een arts en behoefde blijkbaar na het incident geen verdere opvolging. In de medische stukken leest men weliswaar dat mevrouw geregeld woedeaanvallen had of verbaal agressief uit de hoek kon komen, echter wordt door mevrouw slechts één geval gemeld waar ze (volgens haar eigen, niet verifieerbare verklaringen) verbaal agressief zou zijn geweest tegenover betrokkene na een misverstand. Dit ene aangehaalde feit, waar geen enkel objectief bewijs van voorligt, is dan ook niet afdoende om aan te tonen dat betrokkene effectief het slachtoffer was / is van een schrijnende situatie naar de zin van de wet.

Artikel 42quater, §4, 4° vindt bijgevolg geen toepassing.

Betrokkene voldoet aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit

zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van betrokkene's verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 17.03.2020 legaal in België, dit is dus iets minder dan twee jaar.. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd (25 jaar), een relatief korte periode.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland. In de brief van de referentiepersoon leest men dat hij in 2020 nog naar Marokko zou zijn teruggekeerd naar aanleiding van het overlijden van zijn vader. Zijn moeder zou er nog steeds leven. In ieder geval heeft hij er dus nog familie. Gezien betrokkene's relatief kort verblijf in België, gezien het feit dat hij minstens nog één keer is teruggekeerd naar Marokko na zijn verblijfsaanvraag, gezien hij een relatie had met de referentiepersoon die ook van Marokkaanse origine was, kan gesteld worden dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de taal en de lokale cultuur en gebruiken van Marokko. Op basis van de elementen in het dossier kan redelijkerwijs worden besloten dat de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn herkomstland geen contra-indicatie vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt geen stukken voor met betrekking tot zijn economische situatie. Het is thans niet geweten of hij al dan niet tewerkgesteld is, een zelfstandige activiteit voert of op welke wijze hij voorziet in zijn levensonderhoud. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene stond tot zijn ambtshalve afvoering als alleenstaande ingeschreven. De referentiepersoon is overleden. Voor zover geweten heeft betrokkene geen andere gezinsleden, geen minderjarige kinderen in België en heeft hij geen relatie met een ander persoon.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enige middel

Schending van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht

Verzoeker bevindt zich weldegelijk in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkene aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Deze bepaling stelt dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere, schrijnende situaties dit rechtvaardigen, en voor zover zij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en voor zover zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Verzoeker is meermaals het slachtoffer geweest van de mentale toestand van zijn partner. De referentiepersoon, Mevrouw H. (..) gaf zelf toe dat zij verbaal agressief is geweest tegen verzoeker en dat zij hem bedreigde.

De situatie werd onhoudbaar waardoor de relatie werd stopgezet en verzoeker de woonst noodgedwongen verlaten heeft.

Verzoeker brengt voldoende bewijzen bij om aan te tonen dat hij zich in een bijzonder schrijdende situatie bevond. Zo brengt verzoeker een brief van de referentiepersoon bij waarin deze stellingen worden bevestigd.

Bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, is het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoeker niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Dat er echter toch sterke aanwijzingen en bewijzen zijn dat verzoeker zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt. De referentiepersoon heeft bovendien enkele weken geleden helaas een einde gemaakt aan haar leven.

De gemachtigde heeft zijn beslissing omtrent de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, niet zorgvuldig voorbereid.

De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Uit het administratief dossier kan duidelijke afgeleid worden dat verzoeker zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond zodat er toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° Vw."

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn gekend en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Met een loutere verwijzing naar een schending van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" slaagt de verzoekende partij daar niet in. Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen en dat luidt als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de wettelijke samenwoning met de Belg, in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht kreeg, werd beëindigd en dat er geen gezinscel meer is. Conform artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij aldus het verblijf van de verzoekende partij beëindigen nu zij nog geen vijf jaar gerechtigd was op verblijf. De verzoekende partij betwist dit *an sich* ook niet. Zij betwist ook niet dat zij niet valt onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet.

2.6. De verzoekende partij betoogt evenwel onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet te vallen. Zij stelt slachtoffer te zijn geweest van een bijzondere schrijnende situatie.

2.7. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij dienaangaande gemotiveerd als volgt: “Voor wat het geval onder 4° betreft, lijkt betrokkene met de door hem aangereikte stukken te alluderen op het feit dat hij het slachtoffer was/is van een schrijnende situatie naar de zin van de wet. De stukken die worden voorgelegd vormen daar echter geen afdoende bewijs van. De referentiepersoon stelt in haar brief dat ze naar aanleiding van een misverstand verbaal agressief zou zijn geweest tegenover betrokkene. Betrokkene zou daarnaast ook bedreigd zijn geweest door haar ex-vriend. Echter kan van deze verklaringen het gesolliciteerde karakter niet worden uitgesloten. Bovendien moeten deze verklaringen in het licht van de medische problematiek van de referentiepersoon worden bekeken. Mevrouw H. (..) ”

kampte reeds ruime tijd (zelfs al voor de aanvraag gezinshereniging) met ernstige psychische problemen, waar zij ook therapie voor volgde en frequent voor werd opgenomen in de psychiatrie. In het verslag van Reval leest men onder meer dat mevrouw bijzonder streng is voor zichzelf en de lat voor haarzelf zeer hoog legt. Het is dan ook niet uitgesloten dat de verklaringen van mevrouw het product zijn van haar psychische toestand. Die verklaringen worden overigens niet gestaafd aan de hand van vaststellingen van derden. Betrokkene diende blijkens de voorgelegde stukken nooit klacht in bij de politie, heeft nooit verwondingen laten vaststellen door een arts en behoefde blijkbaar na het incident geen verdere opvolging. In de medische stukken leest men weliswaar dat mevrouw geregeld woedeaanvallen had of verbaal agressief uit de hoek kon komen, echter wordt door mevrouw slechts één geval gemeld waar ze (volgens haar eigen, niet verifieerbare verklaringen) verbaal agressief zou zijn geweest tegenover betrokkene na een misverstand. Dit ene aangehaalde feit, waar geen enkel objectief bewijs van voorligt, is dan ook niet afdoende om aan te tonen dat betrokkene effectief het slachtoffer was / is van een schrijnende situatie naar de zin van de wet.

Artikel 42quater, §4, 4° vindt bijgevolg geen toepassing.”

2.8. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken waaruit volgens deze laatste zou moeten blijken dat zij slachtoffer was van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Vooreerst wijst de verwerende partij erop dat het gesolliciteerd karakter van de verklaringen niet kan worden uitgesloten. Daarnaast stelt zij vast dat er in de verklaring van de referentiepersoon slechts sprake is van een eenmalige verbale agressie naar aanleiding van een misverstand. Dergelijk eenmalig feit waarvan ook geen objectief bewijs voorligt, acht de verwerende partij niet afdoende om aan te tonen dat de verzoekende partij effectief het slachtoffer was van een schrijnende situatie in de zin van voormelde wetsbepaling.

De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan deze vaststelling. Inderdaad blijkt dat, voor zover al kan worden aangenomen dat het vermelde feit van verbale agressie zich heeft voorgedaan, dit slechts gaat om een eenmalig gebeuren. Verder blijkt ook niet – zoals de verwerende partij terecht opmerkt – dat de verzoekende partij op enig moment klacht heeft ingediend bij de politie, dat zij verwondingen heeft laten vaststellen door een arts of dat zij behoefte had aan enige vorm van opvolging na het vermelde incident. Dat zij meermaals het slachtoffer zou zijn geweest van agressie vanwege haar ex-partner toont de verzoekende partij geenszins aan. Ook het gegeven dat de ex-partner zich ondertussen van het leven heeft beroofd maakt niet dat daarmee is aangetoond dat de verzoekende partij tijdens haar relatie het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij het bewijs heeft geleverd dat haar situatie kan worden omschreven als een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Met “*bijzonder schrijnende situaties*” in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet worden situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intrafamiliaal geweld tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het loutere feit dat haar ex-partner mentale problemen had en mogelijk eenmalig verbaal agressief tegen haar is geweest automatisch kan worden gelijkgesteld met het slachtofferschap van intrafamiliaal geweld.

Waar de verzoekende partij aan onderhavig beroep voorts nog stukken voegt inzake haar tewerkstelling, wijst de Raad er op dat het gegeven dat zij kan aantonen dat zij werknemer is in België, niks afdoet aan het gegeven dat – om onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet te vallen – zij eveneens moet aantonen slachtoffer te zijn geweest van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van voormeld artikel, hetgeen zij evenwel niet heeft aangetoond. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing niet op de hoogte heeft gebracht van haar tewerkstelling en zij dus geenszins kan verwachten dat het bestuur met dit element rekening had moeten houden in de beoordeling van haar economische situatie.

2.9. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt dan weer in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007).

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in het kader van de beëindiging van een verblijf met een statische Belg de verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken in het licht van

artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen. Ook artikel 62, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat, wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het schrijven van 6 september 2021 dat op 22 november 2021 aan de verzoekende partij werd betekend – blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42quater, §1 en §4 van de vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet mondeling werd gehoord doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat de verwerende partij haar niet heeft gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER